

פרשת האזינו - שבת שובה

שלושה משלים ומוסר השכל לשבת שובה

"חכמים עשו סייג לדבריהם, כדי שלא יהא אדם בא מן השדה בערב ואומר אלך לביתי ואוכל קימעא ואשתה קימעא ואישן קימעא ואח"כ אקרא ק"ש ואתפלל, וחוטפתו שינה ונמצא ישן כל הלילה"

זמני השבת

18:20	הדלקת נרות
18:30	מנחה
08:30	שחרית
10:00	תפילת ילדים
10:30	קידוש
18:00	מנחה
19:10	ערבית
19:12	צאת השבת

יום כיפור

08:00	שחרית יום א (כולל סליחות)
13:30	מנחה יום א
18:17	הדלקת נרות
18:30	כל נדרי (עקיבא גרדנר)
18:55	צאת הכוכבים
07:30	שחרית (חיים אריה)
	מוסף (חיים לוינסטיין)
16:50	מנחה (הלל ברג)
17:50	נעילה (יהונתן וינטר)
19:09	ערבית וצאת הצום

הודעות

הציבור מוזמן לקידוש ושיח תושבים עם ראש מועצת בנימין מר ישראל גנץ, שיתקיים אחרי התפילה ברחבת בית הכנסת הקהילתי.

בשעה 18:30, אחרי מנחה, יעביר הרב בוחניק שיעור בנושא "מעלת התשובה והשפעתה". כולם מוזמנים.

[א] המשל הראשון ידוע: מעשה במלך שמדינתו נלחמה במדינה אחרת. המלחמה נמשכה זמן רב והיתה עקובה מדם, והמלך חיפש הכרעה מהירה. לפי המלצת יועציו, פרסם המלך כרוז המציע לכל המעוניין - למצוא תחבולה צבאית להכרעת המלחמה, והאדם אשר עצתו תסיים את הקרבות יזכה בשעה אחת בבית האצרות של המלך, בה יוכל לקחת את כל שליבו חפץ. גנרל זקן מפשוטי העם הציע תחבולה שאכן סיימה את המלחמה והוזמן ליטול את שכרו - שעה שלמה בבית האוצר. אותו גנרל שמח והתרגש שבעוד מספר ימים בלבד יהיה מעשירי הממלכה, והמלך נחרד שעה שהבין ששעה אחת בבית האוצר עשויה לרוקן את הקופה שצברה משפחתו משך דורות רבים. נועץ המלך שוב בחכמיו, וכך עשה: לגנרל היו שני תחביבים - מוזיקה ואוכל; המלך הקים שתי תחנות מחוץ לבית האוצר: עמדה אחת כללה תזמורת שהשמיעה את המוזיקה האהובה על הגנרל, ועמדה שניה את המטעמים האהובים ביותר על הגנרל. ביום המיוחל הגיע הגנרל הזקן לבית האוצר וכששמע את המוזיקה מתנגנת נעצר להקשיב והתענג על המוזיקה הנפלאה, בידעו שיש לו עוד זמן רב לגשת לבית האוצר. כשרצה להמשיך, הריח את התבשילים ונעצר לאכול משפע המטעמים שהמתין לו. הזמן חלף והגנרל אכל ושבע, והאזין למוזיקה הנפלאה. עד שסיים ונח מהארוחה הדשנה חלפה השעה ויצא כלעומת שבא - חסר כל, בוכה על ההזדמנות שאבדה.

[ב] המשל השני הוא בדיחה מוכרת על נהג שמחפש חניה בתל אביב. בחלוף חצי שעה של סיבובים וחיפושים כושלים, מרים הנהג את ראשו לאביו שבשמים ומתחייב: "אם אמצא חניה - אתחיל לשמור שבת!"

מיד כשסיים את המשפט - התפנתה החניה מולו. הרים הנהג את ראשו לשמים פעם נוספת ואמר: "לא משנה, כבר הסתדרתי".

[ג] המשל השלישי הוא סיפור יפני מפורסם שפחות מוכר במחוזותינו אבל מסכם את מוסר ההשכל עבור שני קודמיו: בוקר אחד התהלך בודהה בגן עדן ונעצר ליד בריכת הלוטוס. בין פרחי הלוטוס, בתחתית הבריכה, ניתן היה לראות את מעמקי הגיהנום ואת נשמות החוטאים. עיניו של בודהה נחו על אחד החוטאים, קנדטה שמו, שסבל יחד עם יתר נשמות החוטאים את עינויי הגיהנום. קנדטה היה פושע קר רוח ותפס את המקום הראוי לו בגיהנום, אבל החזיק במעשה טוב אחד: יום אחד כשטייל ביער, החליט לחוס על חיי העכביש שחלף מתחת לרגלו ולא מעך אותו. בודהה חשב על מעשה החסד של קנדטה והתרגש. על פרח הלוטוס שמולו טווה עכביש גן עדן קורי כסף, ובודהה הושיט את ידו ושלשל קור כסף אחד לתחתית הבריכה, לגיהנום.

בעודו נאבק בסבל הנצחי הבחין קנדטה בקור עכביש כסוף משתלשל משמי הגיהנום ותכנן את בריחתו. הוא תפס בקור הדקיק והחל לטפס מעלה, מנצל את כל כוחותיו. הטיפוס היה ארוך וקשה וקנדטה נעצר באמצע הדרך, מותש מהמאמץ. הוא הביט מטה. תחתית הגיהנום נפרסה תחתיו במלוא זוועותיה והוא תלוי על הקור ומשתאה כמה גבוה טיפס.

ההכרה כי הוא עשוי לצאת מהגיהנום אחרי שנים רבות של סבל ועינויים חלחה לאיטה והוא החל צוחק באושר. אולם האושר לא נמשך זמן רב ובמבט נוסף למטה הבחין בחוטאים נוספים שטיפסו לאיטם על הקור הדקיק, נמלטים גם הם מהגיהנום. מחשש שהקור יקרע מהמשקל הרב שנשא עתה, צעק לחוטאים שטיפסו תחתיו כי הקור שלו בלבד, ושירדו מיד! באותו הרגע נקרע קור העכביש וכולם נפלו - קנדטה ויתר החוטאים - ישר לבריכת הדם שבתחתית, חזרה לגיהנום.

בודהה הביט בנעשה ופניו נעצבו. בעוד הוא ממשיך בהליכתו בגן עדן, הרהר בדבר; הוא נתן לקנדטה הזדמנות לצאת מהגיהנום והתנהגותו הכשילה אותו ושלחה אותו לשם בחזרה. בנתיים, פרחי הלוטוס הפיצו את ריחם הנעים ועכביש גן העדן טווה קורי כסף נוספים מעל הפרחים.

מוסר ההשכל בשלושת המשלים זהה; הוא אמנם נכון לכל השנה אבל יפה במיוחד בשבת שובה, בפתחו של יום כיפור: הקב"ה נותן הזדמנויות לשוב; הן נחזות לרוב כשגרה או עניין שבמזל, וכשמבחינים בהן - הן מתפספות בגלל הסחות דעת. הלוואי שנזהה את ההזדמנויות הללו, וננצל אותן לתשובה שלמה.

